

Sygn. akt I C 2015/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Marzena Studzińska

Protokolant Paulina Szkutnik

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2016 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa T. H.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę 6 000 złotych i ustalenie

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda T. H. kwotę 3 500 złotych (trzy tysiące pięćset złotych 00/100)

z ustawowymi odsetkami od dnia 4 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 832,72 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje uiścić stronie pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 50,11 zł tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. nakazuje ściągnąć tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku od powoda z zasądzonego roszczenia kwotę 36,28 zł.

(...)

UZASADNIENIE

Powód T. H. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 6000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 czerwca 2015 roku, ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku z dnia 7 kwietnia 2015 roku oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, iż w dniu 7 kwietnia 2015 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego doznał obrażeń ciała w postaci urazu psychicznego, skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa, urazu głowy i klatki piersiowej. Powód podał, iż do dnia dzisiejszego odczuwa bóle głowy, karku, kręgosłupa, ma szumy w uszach, drętwieją mu ręce, ma problemy ze snem. Wskazał, iż nie powrócił jeszcze do pełnej sprawności psychofizycznej i zmuszony jest zażywać leki przeciwbólowe. Podniósł również, iż przed wypadkiem nie miał problemów zdrowotnych, był osobą aktywną i lubił czynnie spędzać czas. Powód podał, że pismem z dnia 27 kwietnia 2014 roku zgłosił szkodę stronie pozwanej.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu zakwestionowała jakoby w wyniku wypadku z dnia 7 kwietnia 2015 roku powód doznał obrażeń ciała skutkujących obowiązkiem wypłaty mu zadośćuczynienia. Podniosła, że nie ma podstaw do stwierdzenia, by przedmiotowa kolizja mogła spowodować trwały uszczerbek na zdrowiu powoda. Podkreśliła, że deklarowane przez powoda subiektywne dolegliwości nie uzasadniają przyznania mu zadośćuczynienia. Ponadto zarzuciła, że roszczenie powoda jest znacznie wygórowane. Strona pozwana wskazała, że niewiarygodne pozostaje, aby kolizja tak nieznacznych rozmiarów spowodowała u powoda urazy o charakterze psychicznym. Zakwestionowała również początkową datę naliczania odsetek, gdzie ewentualne odsetki mogą być zasądzone dopiero od daty wyrokowania.

W piśmie procesowym z 2 grudnia 2015 roku strona pozwana podała, że w toku postępowania likwidacyjnego ustaliła i wypłaciła powodowi świadczenie z tytułu zadośćuczynienia za szkodę w kwocie 1500 zł. Wskazała, że wypłacone dotychczas powodowi zadośćuczynienie jest kwotą odpowiednią.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 kwietnia 2015 roku w doszło do kolizji drogowej, w wyniku której poszkodowany został powód T. H.. W chwili powyższego zdarzenia pojazdy powoda i sprawcy zdarzenia poruszały się z niską prędkością, a powód był zapięty pasami bezpieczeństwa.

Sprawcę wypadku i stronę pozwaną łączyła umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, obowiązująca w chwili wyżej opisanej kolizji.

/bezsporne/

Bezpośrednio po kolizji z dnia 7 kwietnia 2015 roku powód odczuwał silne bóle głowy i bóle w obrębie kręgosłupa szyjnego, a wobec nasilających się dolegliwości bólowych udał się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego (...) w P., gdzie po przeprowadzeniu badań diagnostycznych, w tym rtg kręgosłupa szyjnego rozpoznano u niego skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa. Po czym tego samego dnia powód został wypisany ze szpitala z zaleceniem noszenia kołnierza ortopedycznego, przyjmowania leków przeciwbólowych i podjęcia dalszego leczenia w poradni urazowo - ortopedycznej.

Po wypadku powód miał zawroty głowy, a nadto drętwiały mu palce kończyn górnych.

Z uwagi na utrzymujące się bóle głowy, karku, odcinka Th i L-S kręgosłupa powód udał się na konsultacje do lekarzy ortopedy i neurologa, którzy zalecili mu leczenie usprawniające oraz dalsze stosowanie leków przeciwbólowych. Ponadto neurolog stwierdził zespół bólowy korzeniowy C i L-S pourazowy.

Z uwagi na zaburzenia snu, koncentracji oraz lęk przed jazdą samochodem powód był konsultowany przez psychologa, który stwierdził ostrą reakcję na stres.

W okresie od 9 kwietnia 2015 r. do 13 maja 2015 r. powód korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych w N.w N.. Ponadto przez okres dwóch tygodni po wypadku nosił kołnierza ortopedyczny.

Powód w dalszym ciągu odczuwa bóle kręgosłupa i nóg które nasilają się przy schylaniu się oraz w pracy (powód wykonuje pracę stojącą – jest tapicerem) i wówczas zażywa leki przeciwbólne. Odczuwa również lęk przed jazdą samochodem i ma problemy ze snem.

/ dowód: przesłuchanie stron – zeznania powoda, k. 46-47; dokumentacja lekarska, k. 7-8, 10-1, /

Wypadek komunikacyjny z dnia 7 kwietnia 2015 roku, w którym uczestniczył powód, skutkuje u niego do chwili obecnej dolegliwościami bólowymi kręgosłupa w odcinku szyjnym z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej, parastezjami kończyn górnych wszystkich palców. Dolegliwości te nasilają się przy zmianach pogodowych,

przy utrzymywaniu głowy w pozycji wymuszonej (czytaniu, pisaniu) i zmuszają powoda do przyjmowania leków przeciwbólowych.

Długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 3 % w związku z urazem skrętnym kręgosłupa szyjnego.

Do urazów kręgosłupa szyjnego dochodzi najczęściej w wyniku uderzenia, przy niewielkiej prędkości, w pojazd którym się porusza. Siły działające na kręgosłup mogą podczas uderzenia dochodzić do kilkuset kilogramów. Polepszenie utraconej sprawności ruchowej kręgosłupa szyjnego wymaga długiego leczenia usprawniającego. Podczas wypadków komunikacyjnych dochodzi do uszkodzeń zwartego bloku morfologiczno – czynnościowego kręgowo – więzadłowo – krążkowego powodując bardzo często podrażnienia korzeni nerwowych, manifestujące się zespołem bólowym szyjnym z rwą barkowo – ramienną parestetyczną i parestezjami kończyny górnej prawej, dlatego wskazana jest kontrola neurologiczna.

/dowód: pismna opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii M. J. z 9 marca 2016 roku, k. 78-81/

Pismem z dnia 27 kwietnia 2015 roku powód zgłosił szkodę stronie pozwanej i wezwał ją do zapłaty kwoty 30 000 zł, która przyznała mu kwotę 1500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę Ponadto pismem z 2 lipca 2015 roku powód ponownie wezwał stronę pozwaną do zapłaty.

/dowód: pisma powoda z 27.04.2015 roku, skierowane do strony pozwanej wraz z dowodem nadania go listem poleconym, k. 18-23; pisma strony pozwanej z 28 .05.2015 r., k. 24, pisma powoda z 02.07.2015 r., skierowane do strony pozwanej wraz z dowodem nadania go listem poleconym, k.25-29/

Sąd zważył, co następuje:

Mając na względzie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, iż powództwo jest zasadne w części.

Zgodnie z przepisem art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody odpowiedzialność ponosi samoistny posiadacz tego środka komunikacji; jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Na mocy przepisów dotyczących ubezpieczeń majątkowych odpowiedzialność ta spada w istocie na ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku (art. 805 k.c., art. 822 k.c., art. 34 i 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z dnia 16 lipca 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 i 2 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Poza sporem było, że sprawca kolizji z dnia 7 kwietnia 2015 roku z udziałem powoda, ubezpieczony był u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za skutki wypadków, a wypadek miał miejsce w okresie ubezpieczenia.

W tych okolicznościach, strona pozwana, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy, na podstawie powołanych przepisów, ponosi odpowiedzialność za szkody, wyrządzone osobom trzecim (w przedmiotowej sprawie powodowi) przez sprawcę.

Spór w niniejszej sprawie dotyczy ustalenia rozmiaru krzywdy powoda, rodzaju i rozmiaru obrażeń doznanych przez powoda w wyniku kolizji z 7 kwietnia 2015 roku oraz skutków tych obrażeń na zdrowiu powoda.

Przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową), ujmowaną, jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia, przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi. Zadośćuczynienie, przyznawane jednorazowo, stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień, a jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość (vide: wyrok SN z dnia 20.04.2006r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8.02.2006r., I A Ca 1131/05, LEX nr 194522). Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową, zasadą jest indywidualizacja okoliczności określających rozmiar krzywdy, przy uwzględnieniu konkretnego przypadku, w którym doszło do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Wysokość zadośćuczynienia musi mieć charakter kompensacyjny, a więc przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Rodzaj i rozmiar obrażeń, doznanych przez powoda w wyniku wypadku z 7 kwietnia 2015 roku oraz skutki urazu na zdrowiu powoda, Sąd ustalił w szczególności w oparciu o dowody z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii M. J., dokumentację medyczną oraz zeznania powoda, które to ustalenia zostały przedstawione wyżej. Autentyczności, rzetelności i treści dowodów z dokumentów żadna ze stron nie kwestionowała, nie budziły one również zastrzeżeń ze strony Sądu. Nadto zeznaniom powoda Sąd w całości przypisał walor wiarygodności albowiem korespondują one z pozostałymi wymienionymi wyżej dowodami z dokumentów, jak i opinią biegłego. W ocenie Sądu, opinia wydana przez biegłego sądowego z zakresu ortopedii w przedmiotowej sprawie jest logiczna, przekonywująca i nie nasuwa wątpliwości.

Sąd podzielił stanowisko powoda, że strona pozwana zobowiązana jest do zapłaty zadośćuczynienia na jego rzecz z uwagi na duży rozmiar krzywdy powoda (przede wszystkim z uwagi na jego wiek), odniesionej w wyniku kolizji z dnia 7 kwietnia 2015 roku, za skutki którego strona pozwana ponosi pełną odpowiedzialność.

Przede wszystkim wskazać należy, iż wbrew twierdzeniu strony pozwanej, powód odniósł szereg obrażeń w wyniku powyżej opisanej kolizji pomimo, iż zarówno on jak i sprawca kolizji poruszali się z niską prędkością. Sąd podziela w tym zakresie wnioski biegłego sądowego M. J. zawarte w opinii z dnia 9 marca 2016 roku, z których wynika, że do urazów kręgosłupa szyjnego (takich jakie wystąpiły u powoda) dochodzi najczęściej w wyniku uderzenia, przy niewielkiej prędkości, w pojazd którym się porusza. Siły działające na kręgosłup mogą podczas uderzenia dochodzić do kilkuset kilogramów. Nawet błaha stłuczka, pozostawiająca jedynie niewielki ślad na zderzaku, może stać się początkiem uporczywych dolegliwości.

Z dokumentacji medycznej powoda oraz opinii z 9 marca 2016 roku jednoznacznie wynika, że w wyniku zdarzenia z dnia 7 kwietnia 2015 roku powód doznał urazu skrętnego odcinka szyjnego kręgosłupa. Wypadek ten skutkuje do chwili obecnej u powoda bólami kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej, parastezjami kończyn górnych wszystkich palców. Dolegliwości te nasilają się przy zmianach pogodowych i przy utrzymywaniu głowy w pozycji wymuszonej i zmuszają powoda do przyjmowania leków przeciwbólowych oraz koniecznością istotnego ograniczenia aktywności życiowej.

Sąd podzielił stanowisko powoda, że dotychczas wypłacona przez pozwaną kwota 1500 zł była za niska w stosunku do dużego rozmiaru krzywdy powoda, odniesionej w wyniku wypadku, za skutki którego strona pozwana ponosi pełną odpowiedzialność.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd uznał, iż rozmiar i stopień nasilenia cierpień fizycznych i psychicznych, jakie powód odczuwał w związku z obrażeniami ciała, których doznał wskutek kolizji drogowej z 7 kwietnia 2015 roku, a także to, że w ich wyniku doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, uzasadnia przyznanie powodowi dodatkowo tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwoty 3500 zł.

Zdaniem Sądu zasądzona na rzecz powoda kwota 3500 (a więc ponad już wypłaconą powodowi przez stronę pozwaną kwotę 1500 zł) tytułem zadośćuczynienia, będzie dla niego odpowiednią kompensatą za doznaną przez niego krzywdę, zwłaszcza zważywszy na to, że wskutek opisanego wyżej wypadku powód doznał obrażeń ciała, w wyniku czego wystąpiła konieczność jego leczenia, odczuwał bóle, lęk przed jazdą samochodem, zmuszony był kontynuować leczenie usprawniające, a następnie poddać się rehabilitacji, co niewątpliwie utrudniało mu normalne funkcjonowanie i wiązało się z dolegliwościami. Sąd uwzględnił rodzaj naruszonego dobra, jakim jest zdrowie człowieka, młody wiek powoda, odczuwane przez niego, utrzymujące się nadal bóle (odczuwane także w czasie wykonywanej pracy), pomimo procesu leczenia i rehabilitacji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że kwota 3500 zł (a więc ponad już wypłaconą powodowi przez stronę pozwaną kwotę 1500 zł) stanowi należytą kompensatę za krzywdę doznaną przez powoda w wyniku wypadku z 7 kwietnia 2015 roku, przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość i nie jest nadmierna, lecz utrzymana w rozsądnych granicach. Nadto zadośćuczynienie ma zrekompensować nie tylko dotychczas odczuwaną przez powoda krzywdę, ale również tę, która wystąpi w przyszłości - u powoda wskazana jest kontynuacja leczenia usprawniającego.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, o których mowa wyżej, traktując przy tym ustalony przez biegłego stopień uszczerbku na zdrowiu, jako kryterium pomocnicze, Sąd uznał, że żądanie w zakresie zadośćuczynienia ponad kwotę 3500 zł (mając na uwadze dotychczas wypłaconą kwotę 1500 zł), nie zasługiwało na uwzględnienie.

Odsetki od kwoty przyznanej powodowi w punkcie I wyroku zasądzono, zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 4 czerwca 2015 roku. Poza sporem było, że pismem z dnia 27 kwietnia 2014 roku powód zgłosił szkodę stronie pozwanej, domagając się wypłaty zadośćuczynienia w kwocie 30.000 zł, Zgodnie z art. 817 § 1 kc, ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Zatem żądanie zasądzenia odsetek za opóźnienie od dnia 4 czerwca 2015 roku, zasługiwało na uwzględnienie. Orzeczenie w tym zakresie oparto na przepisach art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc w zw. z art. 817§1 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Powództwo o ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku na przyszłość jest niezasadne w kontekście opinii biegłego sądowego. Z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii wynika, że dolegliwości związane z przebyłym urazem były znacznie większe bezpośrednio po wypadku. Natomiast rokowania na przyszłość co do stanu zdrowia powoda są pomyślne pod warunkiem okresowego leczenia usprawniającego. W razie natomiast ujawnienia się nowej krzywdy i szkody majątkowej będących skutkiem wypadku, powodowi będzie służyć roszczenie z tego tytułu na podstawie obowiązujących przepisów, bez względu na kwestię ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość.

Orzeczenia o kosztach, jak w pkt III wyroku, oparto na przepisach art. 100 zd. 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc, biorąc pod uwagę okoliczność, że żądanie powoda zostało uwzględnione w 58 %. Powód poniósł koszty procesu w kwocie 2317 zł (w tym opłata od pozwu – 300 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego – 800 zł (k. 93,94), opłata od pełnomocnictwa – 17 zł, a nadto koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1200 zł – stosownie do § 2 ust. 1 i § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu. Koszty poniesione przez stronę pozwaną wynoszą 1217 zł, w tym opłata od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – 1200 zł - stosownie do § 2 ust. 1 i § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Zatem koszty procesu, należne powodowi to 1343,86 zł (58 % z 2317 zł), a koszty procesu należne stronie pozwanej to 511,14 zł (42 % z 1217 zł). Wobec tego po odjęciu kwoty należnej stronie pozwanej należało zasądzić na rzecz powódki kwotę 832,72 zł.

Orzeczenie w pkt IV i V wyroku oparto na przepisach art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) w zw. z art. 100 zd. 1 kpc i art. 98 § 1 kpc

i art. 130(3)§1 zd. 2 kpc. Zgodnie z wynikiem procesu, obciążono strony wydatkami, poniesionymi w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego (po wykorzystaniu zaliczek, uiszczonych przez powoda).